

IN VITRO DIAGNOSTIKA – pilíř pandemie nebo cesta do kriminálu?

resetheus.org/in-vitro-diagnostika-pilir-pandemie-nebo-cesta-do-kriminalu

2. března 2023

[aktuality](#) [články](#) [dopisy](#)

David Šubík

2. 3. 2023

Překlad

|

Zdroj

Od svého vzniku v roce 2020 se spolek Resetheus věnuje technickým podrobnostem vědeckých a medicínských postupů, jejichž detailní analýzou objasňuje ve svých článcích veřejnosti, jak vlastně dokázala WHO (s pomocí vlád jednotlivých zemí) vytvořit globální pandemii, aniž by existoval vědecký důkaz o tom, že je zde nový virus, nová nemoc, nebo nemocní s novými příznaky.

Veškeré spekulace o tom, že by mohl být tento údajný virus skutečný, nebo že mohl vzniknout **uměle v laboratoři**, lze jednoznačně zamítnout. Kdyby odborníci jako např. Soňa Peková, Roman Prymula či Zdeněk Hostomský četli zdrojové materiály čínských

virologů (1, 2), nikoli novinářské kachny, tak by nikdy nemohli uvažovat o tom, kde a jak virus vzniknul. Pouze nevědomost a ignorance může omluvit bludy, které tito lidé šíří.

Resetheus se od počátku vyhlášení „pandemie“ zajímal o to, na základě jakých vědeckých informací jsou v České republice Ministerstvem zdravotnictví zaváděna tzv. protiepidemická opatření. **Společně jsme se ptali na to, kde je důkaz, že virus SARS-CoV-2 reálně existuje a způsobuje onemocnění COVID-19.**

Odpovědi Ministerstva zdravotnictví byly vyhýbavé a většinou se odvolávaly na to, že **není odbornou institucí**, která by takový dotaz uměla zodpovědět. V dalších odpovědích pak přenášelo ministerstvo odpovědnost rovnou na ECDC a WHO, které ovšem nemají žádnou právní odpovědnost vůči nám, zde žijícím lidem.

Od března 2021 se společně snažíme pomoci manželům Albrechtovým, jimž testy na SARS-CoV-2 naprosto zničily nejkrásnější období života – narození prvního dítěte (**detaily zde**). Museli jsme se vnořit do legislativy, o které většina smrtelníků (včetně právníků a lékařů) ani netuší, že ji vůbec máme. A přece tady je a reguluje právě tu oblast, která stála za rozpuštěm „pandemie“ COVID-19: **IN VITRO DIAGNOSTIKU.**

Jedná se o zákon č. 268/2014 Sb. o diagnostických zdravotnických prostředcích in vitro a nařízení vlády 56/2015 Sb., resp. nový zákon č. 375/2022 Sb. a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/7451 a (EU) 2017/7462 – dále jen „legislativa IVD“.

Masivní zapojení in vitro diagnostiky je to, čím se onemocnění COVID-19 radikálně liší od předchozích epidemických experimentů WHO jako byl SARS, nebo MERS. Při nich nebyla aplikace laboratorních PCR testů v tak velké míře využita, a proto se tyto „epidemie“ ani nebyly schopny „globálně rozšířit“. Za prvé to bylo tím, že technika potřebná pro provádění PCR testů byla v té době

ještě dost drahá, a tím pádem nedostupná. Další roli hrál fakt, že se uvnitř **WHO** podařilo prosadit racionální přístup, který byl k použitelnosti PCR techniky coby „screeningové“ metody skeptický.

Tento přístup se však po necelých 20 letech dramaticky změnil. V lednu 2020 už byla WHO v souvislosti s COVIDem schopna doporučovat vládám všech zemí světa **RT-PCR test, bryskně vyvinutý německými virology pod vedením Christiana Drostena**, aniž by byl tento test k předmětnému účelu jakkoli validován! Drosten nemohl žádným způsobem dokázat, že by jeho test mohl detekovat to, k čemu byl navržen.

Test vyvinuli v Berlíně, kde nebyl jediný nemocný a virus ještě oficiálně ani neexistoval. **Drosten ho vyvinul na základě zpráv ze „sociálních sítí“**. Z toho, co by se dalo nazvat největším paskvilem moderní pseudovědy, se stal „zlatý standard“ COVIDové diagnostiky. Byla to existence tohoto prvního testu, která umožnila výrobu všech dalších komerčně vyráběných testů. Porovnáváním výsledků s Drostenovým testem se předstíralo, že testy prošly procesem validace – ověření jejich schopnosti detekovat virus SARS-CoV-2 a potažmo diagnostikovat onemocnění COVID-19. A právě naprostá absence nezávislé kontroly, o které píšu dále, umožnila, že se tyto šarlatánské metody nepokrytě uplatňují ve vědě a medicíně jednadvacátého století.

RT-PCR testy sehrály v souvislosti s COVIDem zcela zásadní roli. Než se začaly používat, nebyl důvod se domnívat, že by se tento nový „netopýří virus“ mohl přenášet z člověka na člověka. Pacienti hospitalizovaní ve Wuchanu nebyli před onemocněním ve vzájemném kontaktu a onemocnění se nerozvinulo ani u žádného jejich rodinného příslušníka, nebo spolupracovníka. Teprve pomocí výsledků RT-PCR testů bylo možné konstruovat teorie o přenosu onemocnění z člověka na člověka, i když se většinou jednalo o **tzv. asymptomatický přenos**, což znamená, že ten, kdo měl někoho nakazit (a většinou i ten, kdo se měl nakazit), byli zdraví, měli pouze pozitivní test na SARS-CoV-2.

Na začátku roku 2020 prošla in vitro diagnostika naprostou revolucí. Z laboratoří, které byly dříve servisem pro lékaře, se staly diagnostická střediska oznamující desetitisíce diagnóz denně. Tyto diagnózy nikdo neověřoval a lidem tak nevybíravě ovlivňovaly životy. Někdy „pouze“ tím, že je uvrhly do izolace nebo karantény, v horším případě tak, že jim znemožnily potřebnou operaci. Úplně v nejhorším pak vedly k „protivirové léčbě“, kterou se ne každému podařilo přežít.

Nebudu zabíhat příliš do podrobností, ale v podstatě každý rozbor krve, kterou Vám lékař odebere při prohlídce, nebo jakékoli jiné testy, které jsou v laboratořích prováděny, spadají pod oblast in vitro diagnostiky. Je to dost široká oblast zdravotní péče a právě proto existuje zákon stanovující pravidla, která určují, co je a co není zdravotnický prostředek pro in vitro diagnostiku (=IVD) a co přesně musí IVD zdravotnický prostředek splňovat. Tím se dostáváme do oblasti, které by měl rozumět i ducha-prostý státní úředník a neměl by k tomu potřebovat doktorát přírodních věd. V podstatě jde o zákonný požadavek, aby byly všechny výrobky používané k in vitro diagnostice opatřeny prohlášením od výrobce o tom, že plní zákonem stanovené podmínky pro předmětný IVD prostředek. Je to tzv. prohlášení o shodě, ve kterém je uvedeno, že je IVD prostředek vyroben ve shodě i s IVD legislativou.

Ve skutečnosti je toto čestné prohlášení výrobce jedinou zárukou, jež nám má garantovat, že prostředky, které jsou laboratoří používány, skutečně umí a mohou provádět to, k čemu je laboratoř používá. Jinými slovy, výrobci (nebo dovozci) RT-PCR testů na SARS-CoV-2 nepodléhají žádné další kontrole a pouze svůj výrobek zaregistrují u lékového úřadu ve své zemi v rámci EU. Pokud je výrobce z ČR, tak registraci provádí SÚKL. Tento proces SÚKL nazývá „notifikací“, ale neznamená to, že by kontroloval kvalitu IVD prostředku nebo pravdivost informací, které o něm výrobce uvádí. Jedná se přitom o výrobce, kteří – vzhledem k prováděnému množství testů – generovali z prodejů miliardové zisky. Jejich čestné

slovo bylo přitom jediné, co mělo zaručit nám všem, že jejich test umí přesně rozpoznat, zda jsme nakaženi novým infekčním „virem“ způsobujícím globální pandemii.

Vzhledem k tomu, že byla celá pandemie postavena pouze na výsledcích RT-PCR testů, tak by nás mělo zajímat, zda tyto testy, jejichž výsledky daly podklad pro veškerá proti-pandemická i lékařská opatření, podléhají nějaké další kontrole. Proto jsme se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím přesně na toto zeptali SÚKLu a Ministerstva zdravotnictví. Ti nám odpověděli následovně:

V případě IVD Státní ústav pro kontrolu léčiv nekontroluje technickou dokumentaci IVD před uvedením na trh a ani tato kontrola není legislativou požadována.

Státní ústav pro kontrolu léčiv neposuzuje shodu IVD před uvedením na trh. V případě IVD posuzuje shodu s požadavky sám výrobce a postup se liší dle rizikové třídy. V případě rizikové třídy IVD ostatní (dle Nařízení vlády 56/2015 Sb.) nebo IVDR A (dle Evropského nařízení 2017/746) posuzuje shodu výrobce bez zapojení oznámeného subjektu, v ostatních případech je třeba, aby technickou dokumentaci výrobce posoudil oznámený subjekt, který vydá EC certifikát na základě kterého výrobce vydá prohlášení o shodě a na IVD připojí označení CE.

(Mgr. Irena Storová, MHA, ředitelka Státního ústavu pro kontrolu léčiv, 25.1.2023)

Abychom nebyli ponecháni na pochybách, tak k tomu z Ministerstva zdravotnictví ještě přišlo dovysvětlení:

*Státní ústav pro kontrolu léčiv **nesmí požadovat** více informací, než je uvedeno v zákoně. Z toho vyplývá, že Státní ústav pro kontrolu léčiv nic nevaliduje, neprošetřuje, ale jen zkontroluje, zda zaslané podklady odpovídají zákonným požadavkům, a pokud ano, notifikuje diagnostický zdravotnický prostředek in vitro.*

(Mgr. Daniela Kobilková, ředitelka odboru Kancelář ministra, 26.1. 2023 – zvýraznění autor)

Pokud jste absolvovali RT-PCR test na SARS-CoV-2 a mysleli si, že u něho někdo ověřil, že skutečně umí testovat přítomnost tohoto „viru“ ve Vašem vzorku, tak jste naprosto vedle. Takové ověření nikdo neprovedl. Zákon to nevyžaduje, a kdyby se náhodou v SÚKLu našel někdo aktivní a udělat by to chtěl, tak to podle MZ ani dělat **NESMÍ**.

Testy na SARS-CoV-2 nespádají do kategorie, která by vyžadovala kontrolu „oznámeného subjektu“, takže ani nezávislá kontrola oprávněné laboratoře se těchto testů netýká.

Podle nařízení Státního zdravotního ústavu, který laboratořím uděloval povolení k provádění testů na SARS-CoV-2, je sice jednou z podmínek, aby laboratoř plnila ČSN ISO 15189, která jí dává jednoznačnou povinnost provést verifikaci diagnostických souprav před uvedením do laboratorní praxe, ale jak jsme opět na základě zákona o svobodném přístupu k informacím zjistili, tuto verifikaci výkonnostních charakteristik testu **neprovedl ani sám Státní zdravotní ústav!** V odpovědi na dotaz ohledně povinné verifikace diagnostické soupravy se vyjádřil takto:

Jedná se o CE-IVD diagnostikum, Národní referenční laboratoř verifikuje funkčnost diagnostika s každým použitím.

(MUDr. Barbora Macková, ředitelka SZÚ, 14.11. 2022)

To je samozřejmě naprostý blábol a nehorázná drzost – takto odpovědět. Je evidentní, že MUDr. Macková normu ČSN ISO 15189, kterou SZÚ vyžaduje dodržovat po ostatních laboratořích, vůbec nezná.

Pak se nelze divit, že když jsme chtěli znát výkonnostní charakteristiky testovací sady, kterou Národní referenční laboratoř (tedy nejvyšší autorita mezi laboratořemi v ČR) používá a podle normy má povinnost ověřit (= verifikovat), ředitelka Macková se vyjádřila takto:

Dotaz: Plní tato sada (=kterou používáte, pozn. autor.) technické požadavky pro prostředky používané k in vitro diagnostice podle nařízení vlády č. 56/2015 Sb. (popř. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/79/ES) a pokud ano, jaké jsou hodnoty jejich funkčních parametrů dle bodu 4. Přílohy 1 – Základní požadavky:

- *citlivost k příslušnému rozboru*
- *citlivost pro diagnózu*
- *analytická specifická*
- *diagnostická vhodnost*
- *přesnost*
- *opakovatelnost*
- *reprodukovatelnost?*

Odpověď: Výše uvedené nespadá do působnosti SZÚ.

MUDr. Barbora Macková, ředitelka SZÚ

Opět naprosto skandální odpověď. Podle požadované státní normy musí mít laboratoř záznam o provedené verifikaci, která ověří všechny tyto charakteristiky testu. Takový záznam musí být veden v režimu „řízené dokumentace“, podléhá nejpřísnějším požadavkům na jeho dohledatelnost, aby s ním nemohlo být jakkoli manipulováno a musí být laboratoří transparentně archivován. Pokud ředitelka SZÚ neumí takový záznam poskytnout a tvrdí, že to nespadá do

působnosti SZÚ, tak tím přiznává, že Národní referenční laboratoř používá k testování SARS-CoV-2 nikým neověřený test bez jakékoli záruky k tomu, co vlastně detekuje.

V soudních řízeních Albrechtových proti Fakultní

nemocnicí Plzeň se ukázalo, že ani fakultní laboratoř žádnou verifikaci testovací sady, kterou použili k testu paní Albrechtové, nikdy neprovedla. Nemocnice sice soudu podstrčila jakýsi neidentifikovatelný papír, o kterém tvrdila, že to má být záznam o verifikaci, ale na něm bylo zcela neověřitelným způsobem uvedeno, že laboratoř porovnála několik výsledků nově zaváděného testu s několika výsledky jakéhosi jiného testu, Tím samozřejmě nemohli verifikovat žádnou z výkonnostních charakteristik jimi nově zaváděné testovací sady. (Je smutné, že soudcům v první instanci tento pseudo-dokument postačil jako důkaz, že laboratoř verifikaci provedla!)

Bude asi veřejným tajemstvím, že nezávislou kontrolu těchto diagnostických prostředků laboratoře neprovádějí. Ve stejném duchu, jako reagovala ředitelka SZÚ MUDr. Macková, vypovídala i vedoucí laboratoře z Plzeňské mikrobiologie MUDr. Walková.

Mým úkolem není přezkoumávat soupravu výrobce. On si nějakým způsobem zařídil certifikaci potřebnou, bylo to schváleno pro užití v diagnostické laboratoři.

Všeobecná fakultní nemocnice v Praze coby znalecký ústav, to korunovala názorem prezentovaným ve znaleckém posudku dokonce takto:

Rutiní diagnostická laboratoř nemá oprávnění zpochybňovat certifikace CE-IVD a ověřovat účinnost souprav používaných k diagnostice infekčních onemocnění, které mají toto označení.

Tento argument je používán tak, jako by označení CE IVD znamenalo, že je výrobek certifikován nějakou nezávislou autoritou. Přitom je „CE IVD“ pouze značka, kterou na krabičku testu natiskne sám výrobce a neznamena nic jiného, než jeho vlastní tvrzení, že výrobek splňuje zákonem stanovené technické podmínky pro in vitro

diagnostiku, aby jej vůbec mohl prodávat. Je to pouze tvrzení výrobce, které neprošlo nezávislou kontrolou. Značka CE IVD ovšem negarantuje ani laboratoři, ani testovanému, že údaje výrobce jsou pravdivé.

Znalci ze Všeobecné fakultní nemocnice se tak zařadili mezi další „odborníky“, kteří si státní normu stanovující minimální požadavky na kvalitu laboratorní práce, ani nepřečetli, natož aby ji ve své praxi dodržovali. Je smutné, že pod znaleckým posudkem je podepsána jako hlavní zpracovatelka MUDr. Václava Adámková, která v počátcích „pandemie“ patřila k těm zdrženlivějším zástupcům lékařské obce a snažila se vystupovat poměrně racionálně. Jak se mohla podepsat pod paskvil, který zjevně nezpracovávala ona, ale mladí nezkušení laboranti VFNP, není jasné. Když ale u Plzeňského soudu mladý MUDr. Závora obhajoval (mimo jiné i nesmyslná a lživá) vyjádření z jejich posudku, tak se na něj paní primářka přijela osobně podívat, zřejmě aby neudělal nějakou ostudu...

Paradoxně, jak se dále dozvídáme z odpovědi SÚKLu, i pro testovanou osobu by měl být garantem pravdivosti údajů o testovací sadě výrobce testu! Pokud by tomu tak skutečně mělo být, tak mi není úplně jasné, jak se dá tato jeho odpovědnost vymáhat, když testovaný a výrobce testu spolu mají právně-obchodní vztah asi jako majitel auta a rafinérie ropy. Pokud by řidiči poškodilo špatné palivo jeho vozidlo, tak by měl vymáhat škodu po nějaké rafinérii, a nikoli po tankovací stanici, u které palivo načerpal? No, stojí to za úvahu...

V každém případě, zákon o in vitro diagnostice jasně stanovuje odpovědnost taktéž za výrobní vady IVD zdravotních prostředků. Tu nese poskytovatel zdravotní péče – tedy laboratoř. Podle § 59 zákona 268/2014 Sb., který specifikuje „Povinnosti **poskytovatele zdravotních služeb** při používání diagnostického prostředku in vitro“ je uvedeno, že:

„Poskytovatel zdravotních služeb nesmí používat diagnostický prostředek in vitro při poskytování zdravotních služeb, jestliže má z hlediska své výroby nedostatky, které mohou vést k ohrožení zdraví pacientů nebo třetích osob.“

Myslím, že neschopnost detekovat správně to, co má být detekováno, lze považovat za výrobní vadu testovací sady. Proto se i v případě manželů Albrechtových soudí žalobci s Fakultní nemocnicí v Plzni a nikoli s výrobcem testu Diana Biotechnologies.

Introducing DIANA Biotechnologies

Who we are?

- Founded in 2018 with a private investment of ~ 4M EUR
- Development of **DIANA technology** –“the Best Czech Innovation in 2017”
- **The biggest producer of PCR diagnostics in the Czech Republic**
- 100 employees, **top scientists & developers** (Biology, Chemistry, IT and Automation)
- Global ambitions with globally **unique biotech products**

Největší výrobce PCR diagnostických prostředků v České republice. ZDROJ

Přišli jsme tedy o jednu iluzi, kterou tady odborníci a média po celou dobu pandemie do lidí vtloukali – iluzi o tom, jak přesné a neomylné jsou PCR testy. Ve skutečnosti to nikdo nemůže tvrdit, protože žádná jejich nezávislá kontrola neproběhla a neprobíhá. Navíc, z dostupných údajů výrobců o tom, jak postupovali při validaci svých testů, vyplývá, že to nemohou tvrdit ani oni sami.

Druhou iluzí je představa, že se k provádění RT-PCR testů v diagnostice používá vybavení, které je k tomu určené. U RT-PCR testování na SARS-CoV-2 – je to těchto několik prostředků:

1. Odběrová štětička a transportní médium
2. Souprava pro izolaci RNA z odebraného vzorku
3. Přístroj pro izolaci RNA z odebraného vzorku
4. Souprava pro RT-PCR test
5. Termocyklér, na kterém se RT-PCR provádí
6. Pipetovací automat (nemusí být, ale vzhledem k tomu, kolik času ušetří, tak se investice do automatu vrací v „řádu dní“)

Každý z těchto prostředků musí být výrobcem určen pro in vitro diagnostiku a každá laboratoř má povinnost před jejich zavedením do testovací praxe ověřit, že k nim výrobce doložil prohlášení o shodě s legislativou pro in vitro diagnostiku.

Jak se říká, ryba smrdí od hlavy. Zeptali jsme se proto na laboratorní vybavení naší Národní referenční laboratoře při Státním zdravotním ústavu v Praze. Zcela bezostyšně přiznali, že porušují zákon o in vitro diagnostice, a že kromě jednoho přístroje pro izolaci nukleových kyselin všechny ostatní přístroje, jež používají, včetně termocykleru BIO-RAD C1000, nesplňují technické podmínky pro in vitro diagnostiku a nemají tak v jejich laboratoři co dělat.

Jakoby Státní zdravotní ústav dával zapravdu MUDr. Závorovi, mladému medikovi ze Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, který naprosto bezelstně u soudu v Plzni vypověděl, že on se ještě v laboratoři neseťkal s termocyklerem, který by tyto podmínky splňoval. Podle něj v České republice údajně existuje „úzus“, že se tento zákon dodržovat nemusí. Nespecifikoval – a ani soud to po něm kupodivu nechtěl – kdo všechno se na tomto úzu shodnul, ale zjevně je důsledně aplikován. **Vždyť i Plzeňská fakultní nemocnice, se kterou se manželé Albrechtovi soudí, používá přístrojové vybavení, které neplní podmínky pro diagnostiku.**

Je to dost neutřelý přístup k platné legislativě: jako by se spolek lékárníků v tichosti dohodl, že se budou lidem vydávat i léky určené pro veterinární použití a za stejnou cenu, jako by to byly léky pro humánní užití. To je totiž druhá strana této mince: všechny tyto laboratorní úkony, které laboratoře provádějí na přístrojích **pro školní a nelékařské užití**, pak vykazují pojišťovněm, jako by to provedly na přístrojích plnících legislativní podmínky pro in vitro diagnostiku.

Daňový poplatník platící zdravotní pojištění si jen těžko představí, jak výdělečné bylo v dobách pandemie provádění PCR testů. Během dvou hodin laboratoř s jedním přístrojem udělá skoro 100 vzorků. V počátcích pandemie byla platba od pojišťovny za každý provedený test skoro 2 tisíce korun, a to se ještě používal trik, kterým je tzv. poolování. To znamená, že se smíchají vzorky různých pacientů dohromady a testují se v jedné jamce zároveň. Místo 93 vzorků na jeden zátaž tak laboratoře provedly 930 vzorků a více... Děsivá představa, ale dokonalý business plán.

DIANA Biotechnologies v dalších letech investuje do výzkumu a vývoje přibližně půl miliardy

5. 12. 2022

Tisk Email

Skupina DIANA Biotechnologies loni utržila rekordních 926,8 milionu korun. Jedná se o 335% nárůst ve srovnání s rokem 2020, kdy ještě neexistovaly dceřiné firmy DIANA Lab a DIANA Engineering. Společnost za rok 2021 vykázala konsolidovaný čistý zisk ve výši 580,3 milionu korun, rozrostla se na téměř sto zaměstnanců a dále expanduje.

ZDROJ

Není divu, že chlapíci, kteří na tento obchod naskočili – jako např. prof. Konvalinka – pak propagovali v médiích potřebu neustálého monitoringu a testování, testování a testování... Za podmínek, kdy se test nemůže splést, protože podle teorie se COVID-19 svými příznaky pozná tak, že jste perfektně zdravý (tzv. asymptomatický COVID-19), nebo máte rýmu, bolest hlavy či zápal plic. To vše je COVID-19, takže i kdybyste k diagnostice použili místo PCR testu karty, nebo lógr z kávy, výsledek bude stejně bezvýznamný a nikdy se nesplete.

V každém případě je zjevné, že se tady naprosto bezostyšně a za bílého dne rozjela praxe, která je zcela protizákonná a kterou kryly laboratoře, SÚKL, Státní zdravotní ústav, ale i certifikační autority jako je **Národní autorizační středisko pro klinické laboratoře a Český institut pro akreditaci**. Tyto dvě poslední jmenované instituce vydávají laboratořím audit o tom, že laboratoř

plní normu ČSN ISO 15189 – audit, který má garantovat, že laboratoř plní normou stanovené minimální požadavky na kvalitu laboratorních postupů a řízení laboratoře v klinické praxi.

Laboratoř ve Fakultní nemocnici v Plzni získala audit o tom, že tuto normu plní od Národního autorizačního střediska pro klinické laboratoře. Přitom odborná garantka laboratoře u soudu vypověděla, že ani neví, jaké jsou její povinnosti, protože jí to zaměstnavatel u podpisu smlouvy nesdělil, anebo že neví, zda přístroj, na kterém provádí RT-PCR testy, plní legislativní požadavky na in vitro diagnostiku, protože ho nekupovala a prohlášení o shodě nemá u sebe v laboratoři. To je naprostý výsměch jakýmkoli nárokům na dodržování kvality v laboratorní praxi a nedělám si iluze, že by to bylo kdekoli lepší. Už jen proto, že MUDr. Závora, který zastupoval Všeobecnou fakultní nemocnici v Praze coby znalecký ústav (!), se u soudu pod přísahou hrdě hlásil k postupům Plzeňské laboratoře a vehementně je hájil.

Další zajímavostí je, že tyto podvody laboratoří nikdy neodhalily kontroly ze zdravotních pojišťoven, které do nich nalévají finanční prostředky a udržují celou podvodnickou mašinerii v efektivním chodu. Kdyby pojišťovny zkontrolovaly vybavení laboratoře, do které posílají milióny korun měsíčně, tak by ihned zjistily, že tady něco není v pořádku. Tak jako chirurg nemůže operaci provádět kuchyňským nožem a pinzetou z manželčiny manikúry, tak laboratoř pro in vitro diagnostiku nemůže používat přístroje pro školní laboratoře a testy, u kterých výrobce ani neověřil, zda jsou schopny detekovat to, co detekovat mají.

Pokud by bylo skutečně postupováno podle platných zákonů, tak v březnu 2020 k žádnému vypuknutí pandemie v České republice nemohlo dojít. Nebylo by možné provést jediný test na SARS-CoV-2, protože ani tehdy (a ani dnes) neexistuje takový, který by skutečně plnil podmínky zákona o in vitro diagnostice. Každá laboratoř, která by se pokusila danou testovací sadu verifikovat (jak přikazuje zákon o in vitro diagnostice i Česká

státní norma, již jsou laboratoře při provádění testů na SARS-CoV-2 povinné dodržovat), by okamžitě zjistila, že výrobci testů ani sami neznají informace, které by laboratoř měla ověřit. Ministerstvo zdravotnictví by tak mohlo vydávat sebehloupější mimořádná opatření, ale nebylo by čím tyto nesmysly naplňovat a my bychom si mohli dál žít naše „před-epidemické“ životy.

Ještě jsme nenašli příbalový leták k testovací sadě RT-PCR testu, kde by byly parametry požadované zákonem uvedeny, natož aby bylo jasné, jak k nim výrobce dospěl. **Je nemožné určit analytickou a diagnostickou vhodnost testu na detekci viru, který doposud nikdo nikdy řádně neizoloval.** S počítačovým modelem se laboratorní validace udělat zkrátka nedá.

Většina u nás používaných testů má navíc stanovenou hranici mezi pozitivním a negativním výsledkem na 40. cyklus polymerázové řetězové reakce. To je z vědeckého hlediska naprostý nonsens, kterého si je vědomo i Ministerstvo zdravotnictví. V jedné z odpovědí na základě zákona o svobodném přístupu k informacím uvedlo:

Za všeobecně uznávanou maximální hranici se považuje počet 35 cyklů. Nechat reakci běžet nad tuto hranici již nedává smysl, protože se v reakci zvyšuje množství nespecifických vedlejších reakcí, jež způsobují šum a nadto s každým dalším cyklem se prodlužuje čas celého vyšetření, tedy klesá kapacita laboratoře a roste doba, po kterou je třeba čekat na výsledek testu.

(<https://www.mzcr.cz/wp-content/uploads/2022/03/848.pdf> – str. 6)

S tímto vyjádřením se nedá než souhlasit, bohužel to z ministerstva k laboratořím nikdy nepřišlo ve formě závazného nařízení. V případě paní Albrechtové, kterou poslali z porodnice na 14 dní domů a její dítě si tam nechali, to provedli na základě PCR testu, který byl v jednom kanále negativní a v druhém bylo Ct nad 38. Přestože si jsou všichni (v laboratořích, na ministerstvu i ve Státním zdravotním ústavu) vědomi, že je to úplný nesmysl, tak se tato praxe dodnes praktikuje jenom kvůli tomu, že výrobce testu takovou instrukci naspal do návodu k testovací sadě. Nikdo se nad tím nepozastavuje a

laboratoře to nezajímá. I tuto praxi posvětila primářka Adámková a její kolegyně ve svém znaleckém posudku, který schvaloval postup Fakultní nemocnice Plzeň!

Zákon o in vitro diagnostice nás chrání před aplikací pseudovědy, ale doposud nikdo nedohlížel na to, zda je dodržován. Je teď na nás všech, abychom důrazně vyžadovali, aby laboratoře dodržovaly zákony o in vitro diagnostice. Doposud byla in vitro diagnostika zcela mimo veřejnou kontrolu a žila si svým poklidným životem, dotovaným ze zdravotního pojištění.

Samozřejmě, že COVID-19 není prvním onemocněním, u kterého se PCR testy používají. Ty byly prvně použity v 80. letech minulého století pro testování HIV. Tenkrát byla technika PCR zcela revolučním objevem, za který na začátku 90. let dostal její objevitel Kary Mullis Nobelovu cenu. Už tehdy se naprosto distancoval od toho, aby se jím objevená technika používala k diagnostickým účelům. **Zároveň při tom zjistil, že neexistuje jediný vědecký článek nebo publikace, ve které by bylo možné nalézt doklad o izolaci viru HIV,** a z toho důvodu není ani možné navrhnout PCR test, který by jej detekoval. Jak dnes dobře víme, to není problém pouze v případě HIV, ale všech virů a všech PCR testů – spalničkami počínaje a ptačí chřipkou konče.

Roční financování AIDS v USA

ODYSEE.COM

AKADEMIE VĚD JE JEN BANDA IDIOTŮ - Kary Mullis

Najdete paralely mezi "exponenciálními" křivkami AIDS a COVID ...

Je zcela evidentní, že v souvislosti s testy na SARS-CoV-2 je potřeba sledovat tyto aspekty:

1. Z lékařského hlediska se jedná o velmi nebezpečný prostředek, který ovlivňuje úsudek a diagnózu stanovenou lékařem a ve svém důsledku může vést k poškozením zdraví špatnou medikací na základě špatně stanovené diagnózy.
2. Z epidemiologického hlediska poskytují nesmyslné údaje, které jsou dále statisticky zpracovávány a jsou z nich vyvozovány stejně nesmyslná opatření.
3. Z právního hlediska dochází k podvodu ze strany výrobců testů, kteří prohlašují, že jejich RT-PCR testy plní podmínky IVD legislativy, aniž by to mohli prokázat, a aniž by to prokázali.
4. Další provinění proti zákonu se dopouštějí laboratoře, které tyto testy provádějí, aniž by ověřily, že jejich používání je pro testované osoby bezpečné. Testovací sady v rozporu se státní normou neověřují a testy často provádějí na přístrojích, které nesmí ke klinické diagnostice používat.

5. To vše je hrazeno ze zdravotního pojištění, jako by se jednalo o řádně provedený zdravotní úkon a zdravotní pojišťovny nijak nekontrolují účelnost a oprávněnost takto vynaložených prostředků.
6. Nezákonné postupy laboratoří jsou zřejmě kryty certifikačními autoritami – Národním autorizačním střediskem pro klinické laboratoře a Českým institutem pro akreditaci.

První kroky k uplatnění práva a platných zákonů v oblasti in vitro diagnostiky jsme už provedli. **Soud manželů Albrechtových proti Fakultní nemocnici v Plzni je tou první vlaštovkou.** Už jsme u soudu prokázali, že nemocnice zákon porušila, ale oba soudci – Mgr. Chaloupková i Mgr. Havlík rozhodli, že to nevadí, ve svém rozsudku však neodůvodnili, proč by se zákony a státní normy nemusely dodržovat. Uvidíme, co na to řekne odvolací soud. Pokud to zajímá i Vás, **tak nás, prosím, podpořte.** Ještě nás čeká dlouhá cesta a bez Vaší podpory to nezvládneme!

Záznam živého vysílání | Rozsudek v kauze Albrechtovi vs. FNP

Zároveň budeme moc rádi, pokud by se kdokoli z Vás nechal inspirovat a využil těchto poznatků ke svým vlastním aktivitám a pomohl tak zastavit tento nehorázný podvod, který ohrožuje nejen naše zdraví, ale i naše lidská práva a svobody. Kdokoli, kdo byl testován pomocí RT-PCR testu může požadovat po laboratoři, která test provedla, informace o tom, jakým testem a jakým vybavením to bylo provedeno. Můžete požadovat záznam o verifikaci diagnostické

soupravy před zavedením do testovací praxe. Pokud zjistíte jakékoli nesrovnalosti, reklamujte takový úkon u své zdravotní pojišťovny s tím, že nesouhlasíte, aby byl z Vašeho pojištění proplacen. SÚKL můžete informovat o tom, že laboratoř provádí in vitro diagnostiku v rozporu s platnou legislativou.

To je jen pár možností, kterými se dá postupovat. Pokud pozitivní výsledek RT-PCR testu poškodil Vás anebo Vaše blízké, můžete s těmito poznatky vyhledat právníka, který by se s Vámi pustil do právní bitvy. Není to ani snadné, ani rychlé, ale zatím jsme nepřišli na žádnou účinnější cestu, jak se vzepřít těmto pseudovědeckým šmejdským praktikám.

Čím více se nás do této aktivity „poženu je k odpovědnosti“ zapojí, tím dříve získáme zpět kontrolu nejen nad našim zdravím...

DALŠÍ ZAJÍMAVOSTI
